

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Biskop CW Leadbeaters Kirke, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Sommervej 11, 4040 Jyllinge
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Helligånds Oratorium, København

Ansvarshavende diakonisse:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone@lkk-dk.dk

Kasserer:

Simone Andersen (se ovenfor)

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand
Kirsten Mols, kasserer

Øvrige

Regionalbiskop for Danmark

Evert Sundien
Hagagatan 37, 1., S-113 47 Stockholm
Tlf: +46 70660 4269; mail: biskop.evert@lkk.se

Generalvikar: pastor Jan Kvistborg
Hasselvej 50, 9260 Gistrup
Tlf: 2938 7444; mail: jan@lkk-dk.dk

Biskop: Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 5067 2446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Pastor Mogens Blichfeldt
Randersvej 90, Bendstrup, 8544 Mørke
Tlf: 2963 8479; mail: mogens@lkk-dk.dk

Pastor emeritus Natascha Høyer
Walkendorfsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Diakon Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Kenneth Christensen, kenneth@lkk-dk.dk senest 15/12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatternes holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk –
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Forside

Forside: Sophia, den guddommelige visdom
Billede til artiklen om hjertets vej er fra Else Marie
Posts bog *Jesu Hellige Hjerte*

Fælles fornyelse

Af Generalvikar Jan

Vi befinder os i en tid, hvor vi har specielt fokus på LKK's fremtidige vækst og fornyelse. Det er en spændende og vigtig periode, hvor vi forsøger at se frem og driste os til at nytænke og fabulere om vor kirkes udvikling på baggrund af vor situation i dag. Hvorledes endemålet skal se ud, kan jeg ikke på forhånd definere. Det ville heller ikke være fair for den dynamiske og udfoldende proces, som vi har sat i gang, og givet navnet *En revitalisering af liberal katolsk kirke i Danmark*. Men jeg er fuld af tiltro til processen og slutresultatet.

Dette skyldes både vores engagement og stærke tilhørsforhold til kirken, og jeg er også dybt overbevist om, at Kristus er med i processen, og at Han følger op, når vi går vigtige og nødvendige skridt. Jeg tror på, at Kristus har en plan for den rolle, som vor kirke skal spille i Danmark og Norden, og jeg tror på, at vi skal skabe et gralslegeme, der kan bære og rumme en højere vision.

Vi skal også huske på, at enhver varig forandring i LKK, kun er resultatet af processer, der modnes i indre overensstemmelse og ro. Det er en arbejdsmåde, som både fordrer, at vi arbejder med begreber, som åbenhed, modtagelighed, selvovertagelse

og inspiration, men samtidig også at vi yder, præsterer og bygger op.

Det er en balance mellem, på den ene side, i meditativ kontemplation at blive inspireret, og på den anden side, at transformere dette til fysiske forandringer. Man kunne også hævde, at det er bevidst at arbejde med Helligåndens dobbelte natur som inspirator og trøster, flamme og due, talsmand og Sofia.

Vor kirke i Danmark bevæger sig ind i en ny fase, der kræver nye kvaliteter og ny modenhed, for at realisere de forandringer, der vil komme i de kommende år. Der er en stor bevidsthed om forandring til stede, ved mange af de medlemmer jeg har talt med. To ting er vigtige i den forbindelse. Den ene er, at forandring skal ske i tryghed, og den anden er, at alle skal kunne se sig selv i processen – det vil sige, at det ikke er en forandring som pådømmes udefra autoritært mod det eksisterende, men at det snarere kun er gennem kærlighed og forståelse for vores kirke, at vi sammen kan forandre den indefra.

Vi oplever et voksende behov for information, formidling, formulering af kirkens arbejde og evne til at levendegøre, hvad kirken

er. Hertil må vi modnes og tiden vil mere og mere fordre, at vi bliver opgaven voksen.

Jeg tror, at vi må fremme en kommunikationsevne præget af enkelhed og klarhed. Vi må udvikle evnen til selv at formulere og videregive, hvordan kirkens sakramentale energiarbejde er centralt og meningsfuldt. Vi må vise andre, at kirken formidler en livsopfattelse, en leve-måde, der er konkret og mærkbar. Vi har meget, der venter på os forude og kirken kan kun udvikles gennem en kollektiv gruppeforståelse.

Nøgleordene er, at vi går i fællesskab og i respekt for hinanden. Det er fordi, vi kun kan skabe en kirke i fællesskab, og det er fordi, at

kirkens samlede legeme er sammensat af menighedernes mangfoldighed, hvilket behøver rummelighed for at lykkedes.

To kirkecentre kan have to forskellige energimæssige missioner og opgaver at udføre indenfor legemet, på samme måde, som en hånd og en fod tjener forskellige formål. I den tankeverden af rummelighed og mangfoldighed, er sammenhængskraft et andet væsentligt og centralt element, for det er det, der får det samlede legeme til at fungere som en helhed.

Alle ønskes en rigtig god sommer og på glædeligt gensyn til seminar i august.

Invitation til seminar i august 2018

Af biskop Uffe

Som tidligere beskrevet i Sanctus vil vi prøve at mødes til et seminar i foråret 2018. Det bliver alligevel ikke i foråret, men d. 18. til 19. august 2018.

Formålet med at mødes er, i respekt og dialog, at tage hul på en proces, som fører frem til en revitalisering af LKK i Danmark. Vi forventer, at denne proces vil rumme en række møder, som hver har et overordnet tema eller emne.

Første tema vil holde fokus på hvordan vi møder os selv, hinanden og nye interesserede i LKK i Danmark.

De Lukøje

Vi har fundet et lille sted på Fyn, som hedder Liltofte.

Her er lidt oplysninger om stedet: Til gården Liltofte hører egen skov og mose med rige muligheder for gode traveture. Gården ligger ”langt ude på landet” og er derfor

et godt sted for de, der ønsker ro og frisk luft – til alle tider.

Haven er stor og venlig med gode legemuligheder, og man kan finde en krog for sig selv. Der er mulighed for at spille krolf i haven! Børnevenlig have. På terrassen samles vi ofte til kaffe og andet og den kan naturligvis benyttes frit. Skulle vejret svigte, kan man spille billard, bob eller andet i vort aktivitetsrum.

Liltofte har 5 værelser med ca. 12 sovepladser. Både dobbeltsenge og køjesenge.

Har I lyst til at passe jer selv, og selv sørge for kost, kan vi tilbyde en mindre lejlighed med 4 sovepladser.

Hvis man er til udeliv er det også muligt, efter aftale, at slå telt op.

Priser er fra omkring kr. 400-500 kr. pr. overnatning.

Vi vil forsøge at arrangere fælles transport.

Forplejning vil bestå af aftensmad lørdag, morgenmad og frokost søndag.

Anslået pris vil ligge på ca. 300,- kr.

Detaljeret program for seminar vil blive udsendt ultimo juli 2018.

Tilmelding senest **1. august til:**

Uffe Børjesen, bedst på 5067 2446, mellem 10.00 - 18.00.

I 2007 lagde Liltofte hus til et liberalkatolsk bryllup under et fantastisk asketræ i haven, der dannede en naturlig katedral. Her ses de to præster, der deltog i formælingen: Kenneth til venstre og Preben til højre

Heinrich Nielsen, 1941-2018

Af Lise Ollendorff

Heinrich Nielsen, ægtefælle, far, præst i LKK og kollega gennem mange år er gået ind i lyset 3. marts 2018 og blev bisat fra Silkeborg Kapel 17. marts med LKK-liturgi af Kenneth og Lise. Det var en smuk ceremoni.

Heinrich har haft et rigt og begivenhedsfyldt liv, og han elskede sin familie og sine venner både tidligt og sent. Han voksede op i Rold Skov med naturen helt tæt på, så det blev en konstant faktor i hans barndom og forblev en meget vigtig del af hans liv som ung og voksen. Han elskede naturen.

Da Heinrich var i fyrrerne begyndte han at interessere sig for åndelige ting. Han tog uddannelse som astrolog og dybdeterapeut. Han begyndte at finde og acceptere sine mere følsomme og åndelige sider. Han fandt ind til den blødere og mere spirituelle del af sig selv. I 15

år levede han af at være terapeut og astrolog. Det var i den periode han opsøgte LKK. I den periode udviklede sig til at være mindre traditionel, og mere sit eget legende og spontane selv.

Bodil har kendt Heinrich i 14 år, de 11 år som hans kone, og hun kender ham for hans lyse livssyn. Der har været et smukt og varmt kærlighedsforhold mellem de to. Bodil var den legekammerat Heinrich havde ønsket, og de var gode til at rumme hinanden og acceptere hinandens fejl og mangler. Han havde desuden et fantastisk forhold til Bodils børn og deres familier. Heinrich var spontan og legede med tilværelsen. Han havde en totalt kringlet tankegang, idet han vendte rundt på alting i leg, ordspil og ordlege. Han planlagde, ja! Men hvis fuglene sang så kunne planerne blive lavet om og så tage til Skagen og drikke kaffe. Heinrich og Bodil gjorde det de havde lyst til her og nu, og accepterede og hjalp hinanden. Han var usandsynlig vidende om utroligt mange ting. Der var næsten ikke det emne han ikke vidste noget om. Det materielle var langt nede på værditrappen. Han elskede at citere Johannes Møllehave: ”Opsparing på bankbog er ikke levet glæde.”

Jeg og flere af mine kolleger og andre fra LKK kender Heinrich som et rigt åndeligt menneske med sine meningers mod. Han var min mentor da jeg for godt 4 år siden forbedrede mig til præstegerningen. Han var en dygtig præst, der altid var imødekommende men også havde sine egne meninger. Han var en god ordstyrer og til at rette ind og inspirere hvis vi kom af sporet eller var uenige. Han kom ind i kirken 1990 og blev viet til præst af biskop Kai Jørgensen 5. september 2004. Han har virket i en lang periode i Århus som præst og i en periode havde han sin egen menighed i Ans. Han har i flere år været formand for præstesynoden. Han var meget vidende og et kærligt menneske. Han var ærlig og til at stole på. Han var altid hjælpsom over for sine kolleger. Og man blev altid i godt humør af at være sammen med ham. Det var fornøjeligt og opløftende at være sammen med Heinrich og Bodil der ofte havde sjove drillende bemærkninger vi kunne grine af. Han virkede godt som præst i mange år, men han måtte desværre holde på grund af skrantende helbred, men han tog alligevel stadig aktivt del i menighedens liv. Han kom altid til tjenesterne i kirken med mindre der var noget med familien. Han prioriterede sin familie over alt andet.

Han har hele sit liv været et naturligt samlingspunkt uanset hvor han var. Han kunne snakke om alt mellem himmel og jord. Og så elskede han at lave sjov og at grine.

Heinrich har haft et liv i udvikling både personligt og arbejdsmæssigt, ikke af nødvendighed men fordi han elskede forandring og nye udfordringer. Han elskede at provokere på alle planer. Det var en vej og en lej for ham. Heinrich elskede sin familie. Han var et positivt menneske med et utroligt lyst livssyn, og hans liv var godt og hans død ukompliceret. Hans venner i og uden for kirken men især hele hans nære familie sidder tilbage med en dyb taknemmelighed over at have været en del af hans liv. Han nåede det han ville. Der var ingen fortrydelse, over noget han ikke nåede. Hvis han følte at han skulle gøre eller opnå noget så gik han i gang umiddelbart. Han var spontan og glad og var ikke bange for udfordringer. Han stod altid ved sig selv, og forsøgte aldrig at være andet end det han var. Han gav sin nysgerrighed videre og havde en naturlig vilje til altid at hjælpe andre hvis det var muligt. Han døde tilfreds og fyldt op af sit rige og positive liv. Heinrich var klar til at tage herfra og bestemt ikke bange for at dø. Det har Bodil og ham talt en del om. Han syntes, at han havde opnået det han ville. *Ære være hans minde.*

Hvor vejene skilles - Kapitel 12 - Finalitet

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

Her afslutter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelserie fra 1925.

Har kristendommen spillet fallit? Det er et spørgsmål, som dukker op igen og igen på de forskellige kirkers konventer, i bøger og tidskrifter, som appellerer til det religiøst mindede publikum, og i menneskers indbyrdes samtaler. Åndens søgen har aldrig været større, når den har stillet spørgsmålet, end efter at Europas kristne nationer forstyrrede verdensfreden ved at kaste sig ud i den blodigste krig, der nogensinde er blevet kæmpet i historisk tid.

Lad os – som så mange andre har forsøgt det før – prøve at besvare spørgsmålet på en fair måde uden fordomme.

Et svar har været, at man ikke kan sige at kristendommen har fejlet, fordi den endnu aldrig er blevet afprøvet. Umiddelbart lyder det som et rapmundet argument, som let kunne imødegås med et skarpt svar, at hvad der ikke er blevet afprøvet i 2000 år må betragtes som en fiasko. Hvis man undersøger ar-

gumentet nærmere, kan man imidlertid opdage en dyb sandhed i det. Det er umuligt at bedømme, om en religion er eller ikke er en fiasko, før eller medmindre vi ved, hvor meget af den, der efter grundlæggerens mening skal være virkeliggjort inden for en given tid. Livet i ”Himmeriget”, som det læres i bjergprædikenen, er i det store og hele ikke blevet til noget i denne verdens liv, og det er ikke blevet afprøvet af en stor gruppe mennesker som f.eks. en nation. Den del af kristendommen er ikke blevet virkeliggjort endnu eller blot forsøgt virkeliggjort. Og før den er blevet afprøvet og det er bevist, at den er en fiasko – eller det kan bevises, at det var grundlæggerens mening, at den del af religionen skulle fungere fuldt ud i midten af det 20. århundrede – kan det ikke siges, at kristendommen er en fiasko. Modsat er der så mange tegn på, at livet i ”Himmeriget” er en succes (når det afprøves i lille skala og mellem mennesker), at det så langt og med rette kan hævdes, at kristendommen er en strålende succes. Spørgsmålet kan i virkeligheden ikke besvares, fordi vi ikke ved, hvor meget af den kristne religion der burde være virkeliggjort på nuværende tidspunkt.

Der er imidlertid et vigtigt punkt i disse betragtninger, der ofte overses. Nemlig at selve det faktum, at så mange i dag kan se den slående modsætning mellem livet i ”Guds rige”, som det beskrives i bjergprædikenen, og tingene som de er, i sig selv er et bevis på, at Kristi Ånd – der er kristendommen - i allerhøjeste grad arbejder i verden nu. Uanset om mere burde have været opnået end tilfældet er eller ikke, opnås der bestemt noget nu, og kristendommen holder i det mindste op med at være en fiasko, hvis den hidtil har været det. Det er et punkt, de fortvivlede burde overveje. Et stigende antal praktiske idealister anerkender nu idealet som praktisk politik. Hidtil er idealet i bjergprædikenen ikke blevet taget seriøst. Det er blevet opfattet som et muligt ideal for enkeltindivider, men ikke for nationer eller bare virksomheder. Skiftet i perspektiv angående dette spørgsmål er en indikation på den vej, vinden blæser, og burde opmuntre alle til optimisme. Se f.eks. det virkelig kristne forsøg på at etablere et Folkeforbund

Man burde også huske på, at det var – og stadig er – en kæmpemæssig opgave, kristendommen havde og har foran sig. Det er bevis på dens guddommelige oprindelse, at den har opnået så meget, som den har, i betragtning af og til trods for de umådelige vanskeligheder på

dens vej. Det er også tilstrækkeligt svar på det pessimistiske udråb om fiasko.

Hvad er kristendommens opgave? Kort sagt og i hovedtræk var det at holde den åndelige flamme ved lige i tider og i en civilisation, der nødvendigvis styrede mod slukningen af den samme åndelige flamme. Dens allerførste dage var samtidig med den døende græsk-romerske civilisation. Derefter fulgte den mørke middelalder og her til sidst den industrielle tidsalder. Kunne betingelserne være mere vanskelige? Alt hvad der blev vundet i den tidlige tid blev tabt igen i den mørke middelalder, hvor der ikke kunne være nogen fremadskridende aktivitet. Og efter genoplivelsen af læreprocessen og op igennem den industrielle tidsalder har det hovedsageligt været det lavere eller konkrete sind, der har været aktivt og i en udviklingsproces. Civilisationen, som vi ser den omkring os nu – sådan som den er – er næsten udelukkende produktet af det konkrete sind anvendt på materien og er resultatet af det videnskabelige sinds kontrol over

materielle kræfter. Der er almindelig enighed om, at intet overgår sindet – og specielt det konkrete sind – som når det kommer til at være ”virkelighedens banemand”. Sindet tilslører virkeligheden og understreger reelt illusionen om adskilthed i alarmende grad. I betragtning heraf er det, der er forbløffende, ikke, at kristendommen har gennemført så lidt af dens forehavende, men at den har opnået så meget under så vanskelige forhold. Lyset i kristendommen har altid skinnet gennem alle disse tidsalder – den mørke tid, middelalderen og den industrielle tidsalder – om end til tider meget svagt. Den kristne religion har ofte været frygteligt forvrænget, og det i den grad at de, der elsker kristendommen, i dag må rødme af skam, når de tænker på disse forvrængninger. Og dog har den overlevet. Og gennem helgenerne og dens fineste blomster har den hele tiden udøvet en blødgørende, humaniserende, åndeliggørende indflydelse i tider, der hovedsagelig og nødvendigvis hærdede og materialiserede.

Men hvad med fremtiden? Udviklingens kræfter bærer os nu videre til det næste stadie – til en tidsalder med filosofisk og intuitiv aktivitet og til udvikling af det højere eller abstrakte sind – til bevidstheden om enhed. Tendenserne går alle i den retning, og hvis det er en korrekt forudsigtelse, kan vi se frem til

et meget rigere udbytte i fremtiden. Hvis kristendommen har forhindret menneskene i at falde fuldstændig fra hinanden og fra at blive fuldstændig blindet for åndelige realiteter, dengang betingelserne arbejdede for adskilthed og åndelig blindhed, hvad kan vi så ikke forvente, at den kan opnå, når betingelserne kommer til arbejde for enhed og den højere vision. Der er håb forude. Men hvor vil vi finde de kirker, der vil se lyset og vil afsløre det for folket? Lad os undersøge nogle af de historiske kirker åbenhjertigt og dog fair og mildt.

Den græsk-ortodokse kirke er meget katolsk og meget sakramental. Den er kun lidt kendt i Vesteuropa eller blandt europæere uden for Europa. Den præsenterer den katolske religion for østeuropæerne på en måde, der er rigtig god for dem. Dog må man huske på, at russerne og grækerne ikke er racer, der ekspanderer, og de fører ikke an inden for nogen form for civilisation. De er efternølere snarere end progressive folkeslag, og derfor vil deres indflydelse formentlig ikke have nogen vægt i fremtiden. Der er heller ikke grund til at formode, at deres form

for kristendom nogensinde vil brede sig til andre dele af verden. Den græsk-ortodokse kirke må derfor forventes at holde flammen ved lige i Østeuropa, men kan ikke forventes at tage særlig del i at give flammen videre til fremtidens nationer, der er på vej nu.

Den romersk-katolske kirke – eller som de foretrækker at kalde sig selv: den katolske kirke – har en enorm indflydelse på hvide mennesker overalt i verden, specielt dem af latinsk herkomst. Der er ikke behov for at se på alle de forvrængninger af Troen og alle de grusomheder, som har formørket kirkens navn i fortiden, eller på alt det onde den selv har lidt. Alt det er fortid. Men vi kan og skal se på de ting, vi mener gør den uegnet til at være en verdensreligion i fremtiden. Den har været mere konsekvent end nogen anden vestlig gren af Kirken, når den har præsenteret den sakramentale ide for verden. På det punkt har der ikke været nogen deling i høj og lav. Den har lyset. Den forstår kernen i kristendommen, der iflg. alle katolikker er et sakramentalt forhold mellem Herren og menneskeheden. Der er ingen split-

telse i den romersk-katolske kirke på det punkt. Den sakramentale ide er den universelle lære og har været det fra begyndelsen uden nogen indblanding fra nogen reformation. Dens største fejl er, at den har en tendens til at vogte og beskytte lyset for ivrigt. Den har en tendens til at skjule lyset bag umulige barrierer, man ikke kan komme omkring – i stedet for at sprede det vidt og bredt, så alle kan se det og leve efter det. Lyset i kirken stråler så meget, at den er blevet blændet. Den er kommet til at tænke på sig selv som lyset i stedet for som en formidler af lyset. Derfor lukker kirken lyset inde i sig selv i stedet for at udstille det. Den mest skæbnesvangre fejltagelse skete i 1870, da vaticankonciliet proklamerede doktrinen om pavens ufejlbarlighed. For den romersk-katolske kirke har pavedømmet efter 1870 ikke kun været et spørgsmål om organisation og ledelse, det er selve kirkens kerne. Anglikanere opdager sjældent dette og fanger ikke betydningen af den pavelige overhøjhed. De tager den ikke alvorligt og synes ikke at opdage, at de romerske katolikker tager den meget alvorligt. Alle tilnærmelser fra anglikansk side, der sigter på genforening, vil mislykkes, fordi genforening med romerkirken er umulig, med mindre det bliver på betingelser dikteret af Rom – og det vil indebære accept af doktrinen om ufejlbarlighed, som Rom forstår

den, og overgivelse til paven. For de romerske katolikker er pavedømmet ikke kun et spørgsmål om bene esse, det er selveste kirkens esse (kirkens sjæl/ sb)¹. Det er lige så fundamentalt som trosbekendelser, ordinationer og sakramenter. Ifølge denne lære er Kristi kirke pavekirken og ingen anden kirke. Den store romersk-katolske kirke har således afskåret sig selv fra verden og har lukket sine åndelige skatte inde inden for sine egne grænser. Den er ubrugelig for enhver undtagen for dem, der kan acceptere dens ekstraordinære krav. Vatikanets dekret fra 1870 blev kirkens egen dødsdom. For en kirke, der således lukker sig om sig selv, er ubrugelig som verdensreligion, og må derfor ophøre med at eksistere på et tidspunkt.

Det er en latinsk kirke helt igennem. Den ånder ånden fra det imperialistiske Rom. Ånden fra det imperialistiske Rom var god og brugbar i det imperialistiske Roms

¹ Udtrykkene dækker begreber, der karakteriserer betydningen af en doktrin eller en praksis inden for den (romersk)-katolske kirke. Esse indikerer noget, der er essensen af selve kirkens eksistens, bene esse noget, der er til gavn for den.

(www.episcopalchurch.org)

dage. Men i dag er ikke det imperialistiske Roms dage, og den nye verdens ånd er bestemt ikke det imperialistiske Roms ånd. Pavekirken synes derfor at være en kirke, der forsvinder, selvom det godt kan tage rigtig lang tid, før det sker endeligt. Den vil holde lige så lang tid, som de latinske racer vil være her, men det er tvivlsomt, om den vil holde længere. Uanset hvor lang tid, det vil vare, vil man imidlertid trygt kunne betro den at holde flammen ved lige og at nære de mennesker med den sande åndelige Kristi føde, der ikke ender med at snuble over dens meget latinske krav om ufejlbarlighed. Det er ikke sandsynligt, at den nogensinde vil få fat i de anglo-saksiske racer og de racer, der nedstammer herfra, fordi den aldrig har forstået, eller har foregivet at forstå, eller hævdet eller forsøgt at forstå frihed. Frihed er den af alle ting, den romersk-katolske kirke afskyr mest. Derfor kan den ikke – og har aldrig kunnet – fange de mennesker, for hvem frihed er som livets åndedrag. Eftersom det er de anglo-saksiske racer og ikke de latinske racer, der synes at ekspandere mest og at gå foran i forberedelsen af fremtidens civilisation, vil det næppe være sandsynligt, at det bliver den romersk-katolske kirke, der overøser den kommende verden med alle de åndelige skatte, den ellers så rigeligt er udstyret med.

Vi vil undersøge the Church of England og andre episkopale kirker i såvel USA som de oversøiske commonwealth-lande², der samarbejder med den, under et, for uanset om vi taler om Storbritannien, USA eller Commonwealth er dens vigtigste karaktertræk de samme. Det mest slående af disse er dens forbløffende mangfoldighed (og det er usikkert, om det er en styrke eller en svaghed). Dens styrker er dens alsidighed, dens evne til at tilpasse sig og – specielt i England – dens værdighed. I England er det en meget national kirke. Den er meget engelsk – meget værdig og meget forvirret. Den har dette udtryk af overlegenhed, som er så naturligt for de bedste englændere – som de har det så godt med og som gør, at de både bliver æret og hadet uden for deres eget territorium. The Church of England har bibeholdt den apostolske succession og har dermed gyldige sakramenter. Men desværre anerkender og værdsætter kun et mindretal af dens medlemmer dette væsentlige træk af katolicisme. Det

2 Pigott bruger udtrykket dominions. Iflg. Den Store Danske Ordbog blev betegnelsen dominion anvendt første gang i 1867, da de nordamerikanske bosættelseskolonier blev slået sammen til Canada og fik udstrakt selvstyre med eget parlament. Commonwealth blev først skabt i 1947. Jeg vælger Commonwealth, fordi det i denne sammenhæng dækker samme begreb og fordi det siger os danskere i dag mere end begrebet dominion.

er således en hybridkirke, katolsk i sin kerne, men omfattende et stort antal mennesker, som helt åbent er protestanter i ånden. Kirken består af mange fraktioner, hvoraf fire er lette at få øje på. Den anglikansk-katolske fraktion er helt igennem katolsk på enhver måde og normalt gennemført ortodoks. Den kunne have været mere til nytte som lysbærer til verden, hvis den ikke havde været så ortodoks. Det er kun i spørgsmålet vedrørende pavens overhøjhed og ufejlbarlighed, at denne fraktion afviger fra Rom. High Church fraktionen er måske den mest repræsentative, fordi det er den mest engelske og den mest værdige. Den lærer katolsk sakramentalisme, men går ikke så meget i detaljer angående rituel præcision og ceremonielle petitesseer som de anglikanske katolikker. Den viser sig bedst i katedralkirkerne og i mange kollegiekapeller. Broad Church fraktionen forekommer modernistisk og er anti-katolsk på de punkter, hvor katolicismen for dem er synonym med middelalder. Low Church fraktionen er altid anti-katolsk og bortset fra en lille, men meget effektiv gruppe evangelisk kristne generelt ikke progressive. Denne fraktion er pr. definition protestantisk.

Det engelske folk er som helhed ikke katolsk og bliver det formodentlig heller ikke. Dels fordi de af natur ikke er mystiske eller bare religiøse, og dels fordi katolicismen i det engelske sind er almindeligt og ubrydeligt associeret med Rom og den pavelige overhøjhed – hvilket det engelske folk afskyr. De er mere praktikere end de er mystikere. Deres funktion i verden er at herske, at organisere og at være værdige snarere end at være religiøse i den normale forståelse af ordet. De har ikke desto mindre indflydelse på verden, og al den stund deres praktiske arbejde med ledelse og organisation er vigtig for den menneskelige udvikling, og al den stund værdighed er en guddommelig kvalitet, er de religiøse så langt. Så længe the Church of England forbliver så national og fortsætter med at blive revet i stykker af sine mange fraktioner, er kirken for national til at blive en verdensreligion – når man ser bort fra, at det er en religion for en nation, der er en verdensmagt. Den har imidlertid tidligere vist sig at være så alsidig og have så let ved at tilpasse sig, at den måske i fremtiden kan ryste sig fri af dens begrænsende lænker og blive en vigtig formidler i udbredelsen af den kristne sandheds lys til dens egne efterkommere og ud over den nye verden. Dens fremtid er en gåde.

Den gammelkatolske kirke er en sammensmeltning af en hollandsk gren af den katolske kirke – normalt kaldt jansenist³ – og en gruppe ærværdige katolikker i det centrale Europa, der nægtede at acceptere pavedoktrinen om ufejlbarlighed i 1870. De har bibeholdt den apostolske succession og er derfor en gyldig del af den katolske kirke. Deres ordinationer anerkendes som gyldige af høje autoriteter inden for den romersk-katolske kirke. Liberal Katolsk Kirke udgår direkte fra denne organisation. Det er ikke usandsynligt, at der i de kommende tiår vil fremstå en hel hær af nye katolske kirker, der alle vil spore deres oprindelse tilbage til den gammelkatolske kirke og alle i nogen grad vil søge at sprede det, som Rom i 1870 forsøgte at lukke inde inden for sine egne grænser. Der kan ikke siges noget sikkert om disse kirkers fremtid. Gammelkatolikkerne fortsætter med at arbejde i Holland og i Centraleuropa, men viser ikke tegn på at sprede sig uden for Europa. Liberal Katolsk Kirke er ung, og skønt endnu ikke 10 år gammel er den blevet alvorligt og

3 Jansenisme, den hollandske biskop Cornelius Jansenius' († 1638) trosretning, hvis vigtigste særkender er: fastholden ved Augustins kirkelære, bekæmpelse af jesuiterne som pelagianere, stærk betoning af skriftens studium og af den enkeltes ansvar for Gud. (Meyers-fremmedordbog.dk.)

fejlagtigt smædet. Den viser mange tegn på at blive en indflydelsesrig formidler i fremtiden for udbredelsen af lyset både i den gamle og den nye verden. Den er ikke kun meget katolsk og meget liberal, men har også – mens den har været forfulgt – udbredt sig til fire kontinenter. Den har organiseret sig, så den er i stand til hurtig ekspansion.

De ikke-episkopale kirker vil formentlig fortsætte længe endnu med at tjene de specielle typer mennesker, der i dag udgør deres menigheder. Deres teologiske baggrund er ærlig talt en smule for gammeldags til at berettige et håb om, at de kan ekspandere ret langt ind i den nye verden, men selvom deres teologi er antikveret og deres religiøse udsyn langt fra det katolske synspunkt, er de normalt meget, meget gode mennesker. Og deres indflydelse for det gode er uvurderlig for en vis type mennesker.

Hvad står Liberal Katolsk Kirke specielt for? Det var det spørgsmål, disse teologiske optegnelser startede med, og de følgende artikler har prøvet at besvare. Nu har vi mulighed for at opsummere og give svaret.

Liberal Katolsk Kirkes lære er ikke et sæt dogmer, som binder alle dens medlemmer, men en lære, der i det store og hele accepteres af en majoritet af dens medlemmer. Glem ikke det. Og læren er ikke ny. Alt hvad vi tror på om Gud, om mennesket, om synd, soning og frelse er blevet lært af mange lærere i fortiden og bliver i dag troet af mange folkeslag i verden uden for Liberal Katolsk Kirke. Doktrinen om panenteisme⁴ er en udbredt lære og tro i Indien. Doktrinen om reinkarnation er en af de ældste og bedst understøttede doktriner i verden. Opbudet af lærere, der i fortiden har understøttet den og stadig underviser i den, er formidabel såvel i kvantitet som i kvalitet. Læren om de ældre brødre er ligeledes en meget almindelig lære i Indien, og troen på deres eksistens breder sig hurtigt i Vesten. Der er således intet nyt i disse specielle liberalkatolske lærer, men som fortolkninger af den kristne religion er de bestemt nye. I det omfang, Liberal Katolsk Kirke accepterer disse specielle lærer, søger kirken at redde den kristne religion fra dens alliance med – for ikke at sige underkastelse under – Israels Gud samt at fri-

4 **Panenteisme** betyder ”Alt i Gud” og er troen på, at det guddommelige gennemstrømmer og totalt udfylder enhver del af universet. Det går også ud over tid og sted. Panteisme betyder ”Alt er Gud”, panenteisme betyder ”Alt i Gud”. (Engelsk Wikipedia.)

gøre katolicismen fra dens tætte og snørklede forbindelse med de hellige skrifter – såvel de hebræiske som de kristne. Den religion, som Kristus lagde grunden til og stadig leder, må nødvendigvis være fri af den slags sammenfiltrering, hvis nuværende og kommende generationer af sandhedssøgere skal se dens skønhed i al sin glans og herlighed.

Det er dette forsøg, der er Liberal Katolsk Kirkes specielle og fremtrædende karaktertræk: at frigøre den katolske religion fra dens traditionelle lænker. Og vi tror på, at den vil lykkes med det.

Og Liberal Katolsk Kirke er den eneste af de katolske kirker, der tilbyder den katolske kirkes store åndelige skatte – den sakramentale nåde, der udgår fra Kristus selv og som er Hans specielle gave til verden gennem den katolske kirke – til hele verden og til alle mennesker uanset tro. Når den gør dette, ofrer den intet af ceremoniellets og farvernes traditionelle varme, der er så speciel for den katolske religion, men den præsenterer omhyggeligt Kristi gaver for menneskene med al den pragt, der er i deres traditionelle katolske opsætning. Til gengæld afskaffer den betingelserne. Den gør ikke accept af en bestemt trossætning, eller dåb og konfirmation, eller kommunion, bekendelse og absolution, langt mindre accept af det romerske

pavekrav til betingelser for accept. Kirken har ingen autoritet fra vor Herre til at lukke Hans sakramenter inde bag sådanne barrierer, og den tror ikke, at det er Hans ønske, at de skal være lukket inde. Hans gaver er ikke til Kirken, men til verden gennem Kirken. Liberal Katolsk Kirke tilbyder derfor Hans sakramenter til alle, der vil modtage dem seriøst og ærbødigt. Og dog søger den ikke proselytter, hverken fra andre kristne kirker eller fra de store ikke-kristne religioner i øst.

Irrapporten fra de (anglikanske) Lærkebiskoppers komite om evangelisk arbejde, der blev udgivet i forbindelse med og som et resultat af de anglikanske biskoppers store konvent i London i 1920, kan vi læse, at ”Hvis kirken skal prædike et evangelium, der skal fange denne generation, skal det komme som en reel nyhed. En nyhed som er kraftfuld nok til at ændre hele det mentale og åndelige udsyn.” Det er rigtigt. Verden leder efter noget, der kommer som nyheder – efter noget nyt, der vil fange – efter ”en bedre ting”, der vil ændre udsynet – og efter en

mere komplet lære end den, der gives i dag i kristendommens historiske kirker. Verden er vokset, og den søger og er klar til en yderligere udfoldelse af ”Troens indhold”. Men hvor kan vi finde en lære, der både er ældgammel og katolsk og ikke desto mindre vil komme som en nyhed og vil fange – ud over i Liberal Katolsk Kirke? Vi ved det ikke.

Vi tilbyder verden en lære, som vi tror er den sande fortolkning af den kristne trosbekendelse – panenteisme, udvikling gennem en række genfødsler, de ældre brødre. Vi hævder ikke at have monopol på denne lære, for vi har ikke opfundet den.

Men som kristen lære er vi sikre på, at det er en nyhed. Vi tror, at den er sand. Og vi venter på, at den fanger.

+ F. W. Pigott

Dette var den sidste artikel i serien ”Hvor vejene skilles”. Artiklerne blev umiddelbart efter trykt i bogform og udgivet som den første udgivelse fra St. Alban Press. / SB

Hjertets Vej 2/3

Af Else Marie Post

Længselen efter et åndeligt liv driver det søgende menneske, og en skønne dag står det for foden af trappen, som fører op til Himlens Port. Trappen kan illustreres med mange trin – eller få. I de mystiske traditioner er der tre trin. Disse kan igen have mange ”undertrin”, men ”undertrinene” giver forskellige aspekter af de tre trin og samler essensen i tre overordnede trin.

Imysterie-traditionerne taler man lom ”at man skal indtage stolen i øst”. På billedet ses tre trin, der fører

op til stolen og den står med ryggen mod øst. Når vi i vores vandring er nået så langt, at vi mestrer de tre trin, så er vi så rene i vort væsen, så gennemlyst af åndeligt liv og er klar til at tjene det Allerhøjeste; vi kan da sidde i øst og lade det guddommelige lys strømme igennem vort væsen og ud til vore søstre og brødre i menneskeheden. Vi er da forvandlet til en Maria, som gennemstrømmes af Kristus-lyset, og gennem hende sendes Lyset videre til vore næste i menneskeheden.

"Vejen til Kristus

For at nå frem til Kristus må man ifølge mystikerne gennemgå tre trin:

1. Man må forvandles til en Maria, der siger ubetinget "ja" til Gud;
2. og man må få sin indre guddomsgnist, Kristus-lyset, til at brænde af kærlighed og barmhjertighed, ligesom Jesu hjerte flammer og brænder.
3. Til sidst når mennesket frem til forening med det guddommelige, med Kristus, med Gud.

Trin eller stadier i den menneskelige udvikling skal forstås som kvaliteter eller dyder, som mennesket skal lære at mestre, og som tilstande mennesket skal gennemleve og erfare for at udvikle sit indre gudligheds-billede. Udviklingstri-

nene følger nok efter hinanden, men de udvikles også samtidig, især de to første trin, hvor første trin er det sted, hvor den store kamp står mellem det falske jeg, personligheden, og det sande jeg, som er sjælen.

Samtidig med at et menneske får rensset ud i personlighedens måde at tænke, føle og handle på, skal den rette hele sin opmærksomhed mod det guddommelige, og efterhånden som denne fokusering bliver mere og mere stabilt gennem meditation og bøn, vil der på et tidspunkt få lys-glimt ind fra en højere åndelig dimension, og det er det, der forstås ved illumination eller på dansk: Op-lysning.

Når vi på vores livs indre rejse er blevet klar over, at "jeg" er andet og mere end mine krop, følelser

og tanker, og at sanserne ikke kan give svar på alting, da begynder nogle mennesker at søge efter dette ”andet”, som er usynligt for de fysiske sanser; vi søger til forskellige kirker, forskellige ordener, til forskellige grupper, hvor man på forskellig vis stræber efter at udvikle sig til mere åndelige mennesker. Sådanne steder kan på hver deres måde være med til at åbne vore øjne og ører og ikke mindst vort hjerte for, at der eksisterer en ikke-jordisk verden, og undervejs kan vi erhverve både kundskab om denne åndelige verden, og vi har også forsøgt at følge nogle af de anvisninger, som vi har modtaget, for at berede os til at træde ind i denne verden.

Er vores søgen efter en åndelig virkelighed reel og ægte, kommer vi efter mange års vandring og søgen til første trin. For at kvalificere os til dette trin skal vi være så overbeviste om den åndelige og usynlige verdens eksistens og være villige til at befri os fra personlighedens bånd, både fysiske, følelsesmæssige og mentale, så vi kan stå ubundne i vort indre arbejde; samtidig skal vi stræbe efter at forbinde os mere og mere vedholdende med det guddommelige, med Gud. Det gør vi gennem daglig meditation, andagt og bøn, og derigennem skaber vi langsomt men sikkert en kanal ind til Gud, og jo mere stabil vor bøn og lovprisning

stiger opad og indad til Gud, jo mere vil det guddommelige sende ”noget” retur til os i form af barmhjertighed, kærlighed, lys, styrke – det der under ét kaldes nåde.

Den lille og dens store, den fattige og den rige øser levende vand af mig som af et levende væld.

Og de som gerne og frivilligt tjener mig, skal modtage nåde over nåde.

(Th. a Kempis)

Hvis deres tillid er stor, er der ingen grænse for Min gavmildhed.

Nådens rivende strømme oversvømmer ydmyge sjæle.

(Faustina – Barmhjertighedens Apostel)

To ting, befrielse fra det der binder os i personlighedens verden og en vedvarende fokusering på det guddommelige gennem lovprisning og bøn, vil bringe os tættere på Gud.

Men nu skal også I aflægge det alt sammen:

vrede, hidsighed, ondskab, spot og skamløs snak i jeres mund....

Ifør jer da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed.”

(Kol 3,8, 12)

Skemaet nedenfor viser de tre trin, som forskellige mystikere og mysterietraditioner beskriver dem.

	1. trin	2. trin	3. trin
	Forvandling til en Maria	Kristus-lyset antændes	Forening med Kristus
Mystikere	Purgation Renselse	Illumination Oplysning	Unio Mystica Forening
Hjertets vej	Ensomhedens rum	Stilhedens rum	Bønnen rum
Uvidenhedens sky	Speciel	Afsondret	Fuldstændighed
Frimureri	venstre søjle Lærling	højre søjle Svend	Midter-søjlen Mester
Jalics	Den før-kontemplative vej		Den kontemplative vej
Symboler	Maria Hvid lilje	Jesu Hjerte Rød rose	Kristus Krone
Johannes af Korset	Sansernes mørke nat Skumringen	Troens mørke nat Den aktive nat Midnatstimen	Den passive nat Gryets komme
Indvielser	1. indvielse - fødsel	2. indvielse - dåb	3. indvielse - forklarelse
Almindelig menneske →	aspirant → discipel	Discipel	Den indviede

Første trin på Vejen til Kristus

På purgatio-trinnet, renselsens trin, skal vi rydde op i vort indre psykiske væsen; vi skal først og fremmest rense ud de mentale forestillinger, vi gør os om os selv, hinanden og verden, alt hvad der er kritisk, nedladende, krænkende, ikke-accepterende, ukærligt, egoistisk mm. Dernæst skal vi rense vor tale for alle de tankeformer, der er ubarmhjertige. *Alle begår vi mange fejl. Hvis én ikke fejler i tale, er han fuldkommen ...* (Jak. 3,2)

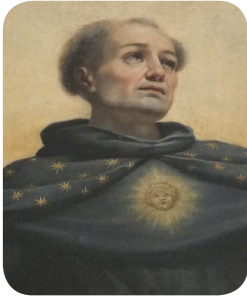
Vore mentale forestillinger er med til at farve de følelser, som vi har overfor os selv, overfor vor næste og overfor verden omkring os, men vi har også gamle overleverede

følelser, der stammer fra vores sociale, nationale og religiøse kultur, som kan være både ukærlige, ikke-accepterende, ubarmhjertige mm. Sådanne følelser skal vi forvandle og forløse, så de ikke længere forhindrer os i at være de kærlige og barmhjertige mennesker, som vi gerne vil være. Det er ingen let sag at forvandle sine tanker og følelser, så vi handler kærligt og barmhjertigt. Vi kan med Paulus sige: *Alt det gode jeg vil, det gør jeg ikke; men alt det slette jeg ikke vil det gør jeg*. Mystikerne og ørkenfædrene anbefaler os at træde ind i "Ensomhedens rum", hvor vi tager et opgør med vore indre dæmoner, uhensigtsmæssige tanke-, følelses- og handlemønstre, og forvandler dem gennem bøn.

Bønnen har vi brug for til at holde opmærksomheden rettet mod Gud.

Min helt almindelige metode er denne enkle opmærksomhed og et lidenskabeligt blik mod Gud.

(Broder Laurentius)

Da Maria får besøg af Helligånden og undfanger Kristusbevidstheden og siger ja til at være Guds tjenerinde, har hun gennemgået denne fase. Hun er rensset gennem vand, og hun er ren og skær og er beredt til at nære det guddommelige lys i sit hjerte og til at føde Kristuslyset til verden, så det bliver synligt. Hun er gået fra at være en aspirant, der stræber efter det guddommelige til at være en discipel, der gør Guds vilje og aktivt tjener det guddommelige.

Andet trin

Efterhånden som vore gamle ubevidste tanke- følelses- og handlingmønstre bliver forvandlet og forløst, bliver der stille i vort indre hus.

*I den mørke nat,
brændende af kærlighed og
længsel
- hvilken lykkelig lod! -
- forlod jeg uset
- mit hus, der nu var blevet
stille!*

(Johs. af Korset)

Idenne stilhed kan vi begynde at lytte indad. Bønnen giver os stadig retning, og den bliver mere og mere til indre bøn. I den indre bøn drejer sig ikke mere om at tale til Gud eller at bede Gud om noget, men bønnen forvandler sig langsomt til at lytte til Gud.

Første og andet trin glider ind i hinanden og over hinanden, eller man kan sige, at de er to sider af samme sag: den ene understøtter og hjælper den anden og visa versa. Jo mere vi befrier os fra alt det, der binder os i vor jordiske tilværelse, jo lettere kan vi komme ind i stilhedens rum. Og jo mere vi retter vor bønner og lovprisninger mod Gud, jo lettere bliver det at befri sig fra personlighedens bindinger, idet det guddommelige vil respondere på vor hengivenhed og skænke os nåde til hjælp.

Ligesom Maria kan være vor ledestjerne på første trin, så er Jesu Hellige Hjerte vor ledestjerne på andet trin. Vi skal på andet trin stræbe efter at få et hjerte ligesom Jesu. Det kan forekomme fuldstændig umuligt at forestille sig, at vi skulle være i

stand til at blive så al-kærlige, så al-barmhjertige, så tolerante og accepterende som Jesus. Men det er ikke desto mindre det Han siger vi skal:

Mit Hjerte flyder over af medfølelse og barmhjertighed til alle.

Min elskedes hjerte skal ligne Mit,

fra hendes hjerte skal Min barmhjertigheds kilde springe for sjælene;

ellers vil jeg ikke anerkende hende som Min.

siger Jesus til Faustina.

(Faustina – Barmhjertighedens Apostel)

Tredje trin

På tredje trin kan mennesket nå frem til forening med Kristus, med Gud, og det kaldes unio mystica og er for de fleste mennesker selve målet for deres søgen. Selv om det kan forekomme fjernt og umuligt, driver længslen efter denne tilstand os til at holde ud. Det der leder os er lyset, der brænder i hjertet. Længslen giver os styrke til at holde ud, når vi gennemgår lutringen af vore legemer, og den får os til at blive ved med at hengive os og overgive os i vor meditation og bøn. Når vi nærmer os tilstanden, kan vi opleve foreningen i små glimt; senere kan enkelte opnå det i lidt længere sekvenser, og ganske få når frem til at kunne leve i denne forening i længere tid.

Min fryd er at være forenet med dig.

Se, jeg har forladt Min himmelske trone for at blive forenet med dig.

Hvad du ser er blot en lille bitte del, og din sjæl er allerede besvimet af kærlighed.

Hvor forundret vil dit hjerte blive, når du ser Mig i al Min herlighed.

(Faustina – Barmhjertighedens Apostel)”

Uddrag fra *Jesu Hellige Hjerte*

Af *Else Marie Post*

Nyheder og program

juni – september

Biskop CW Leadbeaters Kirke

Sommervej 11, 4040 Jyllinge

Konto: 5396 0248423

Tjenesteliste

**Alle er velkommen,
men hvis det er muligt,
bedes deltagelse i
tjenesterne meldt se-
nest dagen i forvejen
på tlf/sms 2874 1721**

eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Sønd. d. 17. juni, kl. 10.30

3. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: hvid. Motto: Gud som englens hersker

Lørd. d. 15. juli, kl. 19.00

Søndag i festugen for Sankt Knud Konge

Sangmesse. Farve: rød.

Sønd. d. 12. august, kl. 10.30

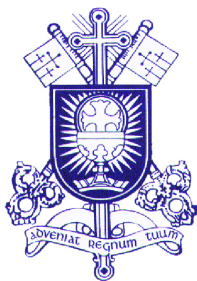
11. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: dømmekraft.

Sønd. d. 7. oktober, kl. 10.30

19. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: Takt og tolerance

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Tjenesteliste

Der er efter tjenesterne mulighed for et let vegetarmåltid og kaffe/te med kage for kun 30 kr. Herunder er der også mulighed for at stille spørgsmål til messen og kirken som helhed.

Sønd. d. 3. juni, kl. 11.00

Søndag i festugen for Corpus Christi

Sangmesse foran det tronende sakramente. Farve: hvid.

Sønd. d. 2. september, kl. 11.00

14. søndag efter Trinitatis

Helbredelsestjeneste og sangmesse. Farve: grøn. Motto: hjertets fornyelse

Sønd. d. 7. oktober, kl. 11.00

19. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: takt og tolerance

Progressing Soul

For 10 år siden havde vi den første præsteordination i Danmark af en kvinde. Til denne anledning komponerede Frederik Magle et orgelstykke til liberal katolsk kirke, **Progressing Soul**. Dette stykke har siden været brugt til præsteordinationer i en række europæiske lande, senest i Bonn i april sidste år. Forrige sommer har komponisten arbejdet videre med stykket, og bl.a. lagt et symfoniorkester ind over. Musikken angiver en sjæl som higer mod noget højere, men fortsat er bundet til et jordisk plan. I den midterste del af stykket lykkes dette løft, og mod slutningen "sender" denne sjæl fra sit ophøjede niveau sin energi ned mod jorden.

Det er Frederik Magles ønske, at denne musik spredes så meget som muligt, der er derfor mulighed for at købe den gennem LKK. **En cd med stykket koster 75 kr + porto 18 kr.**

Beløbet går ubeskåret til LKK og kan indbetales på **konto 5396 248296.**

Helligånds Oratorium, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 5396 248326

Tjenesteliste

Sønd. d. 10. juni, kl. 10.30

2. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: Gud som lys.

Sønd. d. 12. august, kl. 10.30

11. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: dømmekraft

Sønd. d. 9. september, kl. 10.30

Søndag i festugen for Marias fødsel

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid.

Sønd. d. 14. oktober, kl. 10.30

20. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: sindro

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 0890 2151819

Nyheder

Så starter vi op igen.

Normalt ville vi starte op d. 1. eller d. 29. juli af hensyn til at vi skiftes til at holde tjeneste med CW Leadbeaters Oratorium, men vi har valgt at d. 22. juli, som er Marie Magdalenes dag og for os er

langt vigtigere, fordi det er så længe siden der har været tjenester, og det er vor patrons dag, så det er en god måde at starte op igen på.

Der vil fremover blive serveret en kop kaffe/the med kage til alle aktiviteter, det er tilladt at medbringe en madpakke, hvis man har behov for rigtig mad.

d.28. september har Maria Magdalenes kirke 10 års fødselsdag, og vi vil gerne fejre denne begivenhed d. 23. september. Vi ved endnu ikke hvad der bliver puttet i dagen, men håber at kunne skrive om dette længere fremme.

Rosenkransgruppen starter også op igen, i første omgang en gang hver 4. uge forskudt i forhold til messerne og på mandage. Første gang d. 6/8 idet vi har rykket dagen til mandag, og planen er at vi nu går et skridt videre ved at hæfte en meditation og en bøn på hvert led.

Vi vil stadig lave Rafael tjenesten og det reserverede Sakramente som vi plejer.

D. 1. juli får Maria Magdalenes kirke sin egen hjemmeside, som løbende vil blive opdateret med eventuelle ændringer. Siden hedder www.mm-lkk.dk og Birgit har derfor fået ny mailadresse birgit@mm-lkk.dk

Jeg glæder mig til at se jer.

Sønd. d. 22. juli, kl. 11.00
Apostel Maria Magdalene
Sangmesse. Farve: rød.

Fred. d. 6. august, kl. 11.00
Rosenkrans

Sønd. d. 26. august, kl. 11.00
13. søndag i Trinitatis
Sangmesse. Farve: grøn. Motto: gode gerninger.

Fred. d. 3. september, kl. 11.00
Rosenkrans

Sønd. d. 23. september, kl. 11.00
Sofia (Visdommen)
Sangmesse. Farve: hvid.

Vi fejrer i dag at Maria Magdalenes kirke d. 28 september har 10 års dag.

Der vil komme mere om hvad dagen eventuelt kan komme til at indeholde.

Liberal katolsk kirke er en esoterisk gnostisk kirke, derfor er dens fortolkning af den hellige skrift ofte i disharmoni med den eksoteriske kirketradition, som lægger stor vægt på dogmernes ufejlbarlighed og på en formalistisk udlægning af skriftens ord. Hvor den eksoteriske kristne tradition ligger vægt på vort ødelagte forhold til Gud, ligger den esoteriske tradition vægt på Kristus i det enkelte menneske, sjælen eller bevidsthedens indre lys. LKK fremhæver det faktum, at vi alle er lysets børn, og vores indre lys er ét med kilden til alle lys. Vi lever derfor ikke i fortabthed, adskilt fra Gud, men er udødelige gnister fra Guds ild.

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig un-

der messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 320 kr.